

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Tertius. Quid, & quot sint status modi operandi supernaturaliter.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

intellectus appellatur.] [lumen porrò doni intellectus, indicat a quendam excellentiam cognitionis penetrantis, vsque ad vltimas rerum intelligendarum essentias, & veritates, quæ non ita completè sit ex virtute luminis naturalis intellectus.] verùm quia donum intellectus, iudicium perficit tantum per simplicem perceptionem veritatis, cum sit habitus principiorum, oportet per donum sapientiæ, superaddere cognitionem experimentalem, practicam, seu saporosam. [nec enim dixerim, b. reprehendendum si quis sapientiam saporem boni definierit.] vndè etiam [sicut gustus e aptus est ad discretionem saporis ciborum: sic sapiens ad dignoscendos saporum rerum, atque causarum aptus est.] per hoc autem donum, non intelligimus donum sapientiæ gratiæ gratis datæ, de quo Apostolus loquitur, alij datur sermo d sapientiæ, &c. sed donum sapientiæ cuius principale obiectum est Deus, non sub ratione veri absolutè, sed sub ratione veri in relatione ad rationem e boni, vt est excitatiuum voluntatis ad eius saporosam dilectionem.

Et hæc f [sapientia quæ est donum, non est causa charitatis, sed magis effectus.] scil. ex tot præcedentium mysticorum statuum exercitio, & varia, ordinataque interioritatis perfectione, tandem profluens, & ad supremos huius viæ operandi modos per dona in-

tellectus, & potissimum sapientiæ habitans: ita vt etiam actuali operatione cessante, remaneat tamen mysticus habilior, vt iterum actuetur, & talis habitus dici potest habitus mysticæ sapientiæ. sicut [mens g Prophetæ postquam fuerit semel vel pluries diuinitus inspirata, etiam actuali operatione cessante, remanet habilior vt iterum inspiretur, & hæc habitus dici potest habitus prophetiæ.] & sic sapientia per rationes superiores, & quandam connaturalitatem ad res diuinas fertur, quam quidem connaturalitatem efficit charitas, ex qua manat sapor ille, a quo sapientia, seu sapida scientia nominata est. Sanctos autem viatores, seu Ecclesiæ militantis, altioribus donis quam sapientiæ, à Deo dignari, dictum est infra. h modo verò consequenter tractandum erit de statibus, in quibus prædictæ operationes, in exercitio actus, formari solent;

Quis, & quot sint status modi operandi supernaturaliter.

ARTICVLVS TERTIVS.

Id solum [i videtur ad statum hominis pertinere, quod respicit obligationem personæ hominis, pro vt scilicet, aliquis est sui iuris, vel alieni. & hoc non ex aliquo leui, vel de facili mutabili; sed ex aliquo permanente. & hoc est quod pertinet ad rationem libertatis, vel seruitutis:

a S. Bonau. opusc. de 7 don. Spir. S. b S. Bern. ser. 85. in Cant. c Isidor. l. 10. Etymol. verbo sapiens. d 1. Cor. 12. e S. Bonau. de 7 don. Spir. S. & 3. Itin. arer. d. 2. f S. Thom. 2. 2. q. 45 a. 6. ad 2. g S. Thom. de Proph. q. 12. a. 1. c. h Infra Dec. 9. i S. Thom. 2. 2. q. 183. a. 1. c.

uitutis vnde status propriè pertinet ad libertatem, vel seruitutem, siue in spiritualibus, siue in ciuilibus.] & sic mysticus [status est id quod vim a coherendi habet, à vi quæ omnem essentiam superat, & constantissimè perficit,] scilicet secundum libertatem, vel seruitutem. secundum libertatem quidem; nam vbi est spiritus Domini, ibi libertas: secundum seruitutem verò, quando amor diuinus trahit in funiculis Adam, & in vinculis charitatis, & cum charitas vulnerat, charitas ligat, charitas languidum facit, charitas defectum inducit. magis clarè autem, status mysticus sit, quædam immutabilitas, seu vniformitas operandi, secundum libertatem; qua homo est magis, vel secundum seruitutem, qua Deus est magis, operans. hæc porò vicissitudo statuum mysticorum supernaturalium, quinque status diuersitatesque inducit.

Primo quidem secundum seruitutem, qua in statu priuationis rigidæ, Deus Optimus Maximus tam solitariè, occultè, & intimè agit; vt mysticus ea vel sola de causa, vsque ad eò ligatus, & in seruitutem omnimodam redactus, apud Deum, vt iumentum factus sit, & freno impotentia, ad nutum diuinum, susque deque, dextrorsum, sinistrorsum, & in gyrum agatur. Obseruandum tamen est, hunc statum priuationis, nec naturalis, nec supernaturalis modi esse; sed in eo animam ad status supernaturales immediatè disponi, & medium, ac dispositionem necessa-

riam esse, inter naturalem, ac supernaturalem modum operandi, eaque de causa statui vnionis immediatè præponi.

Secundo verò secundum libertatem, qua à grauissima, tardiosissimaque animi pressura, atque amoris dura captiuitate, absoluitur; quando status priuationis finitus, in se ipso fundum suum, in primo principio dilectionis defœcatum, receperit, & supremum illud vnum, tam crebris suspirijs, amorisque passionibus desideratum, obtinuerit: eò amplius hanc libertatem sibi vendicans, quò altius in statu vnionis, paulatim suprema conscenderit, per donum intellectus.

Tertio, iterum secundum optatissimam seruitutem, postquam videlicet summa ascensus vnitiui conscenderit, & in fundo, centroque soleitatis spiritualis, dono sapientia repletus, tanquam à Domini spiritu, per donum sapientia, de claritate in claritatem, statum Transformationis descendens, affecutus fuerit. in quo deinceps, vt in vmbra diuinæ fruitionis, in qua Deus vt Terminus à Quo, scilicet semper primi principij locum sibi vendicat, continuamq; præexistentis huius beatitudinis amicitiam, communicat, à summis ad media, per eaque ad infima, singillatim omnia æternitatis spatia, pertransiens: nec non superiorum, inferiorumq; potentiarum, & operationum subordinatissimam concordiam, angelica ferè suauitate porrigens.

Nn 3

Quar-

a S. Dion. de Diu. Nom. c. 2. § 9. b Rich. de 4. grad. char. viol.

Quarto, denuò secundum libertatem, status Transformationis ascendens; quando in infimis tandem obumbratio fructiva, in toto, à captiuitate illa cœlesti, remiserit; tandem statum perfectæ libertatis consequitur. vbi quantò liberius ex imis, & centralibus ad spiritualia, & suprema conscenderit; tantò etiam amplius ad circumferentiam totius compositi, scilicet animæ, & spiritus, diuinæ amicitia vnguenta, benignè distribuet, donec in summo huius Transformationis ascensu, Deū quem semper vt Terminum ad quem, & vt vltimum, & perfectissimum suæ operationis, in summa spiritus libertate obtinebat; denuò per modum primi principij, & termini à Quo (præexistentia fructiva,) possideat, ab eoque amorosa captiuitate, vitam, & halitum suscipiat. Et cum vicissitudo hæc, vtriusque scilicet modi Transformationis; (maiori tamen charitatis intensione) per optatissimam illam diuinam, & libertatem, & seruitutem, sufficienter viatorum perfectioni, & merito, cum dono habitus supernaturalis sapientia, prospiciat; ad praxin, vltiores, & sublimiores status, non ponimus.

Quinto tamen sequitur status Viatorum sanctorum, qui in perfectissima spiritus Sancti captiuitate, gratia miraculorum, dono prophetia, fidei certitudine, visionum, & reuelationum magnitudine, Ecstasis, raptusque altitudine, & huiusmodi specialibus diuinæ amicitia signis, sanctitatis prærogati-

ua, dignati sunt. de qua (cum nostram experientiam longè præcellat) pauca tantum, eaque ad maiorem præcedentium notitiam, nec non cautelam eorum, qui satis humiliter non sentientes, vltra fortem sese erigerent, dicemus; & infra Finaliter autem pro totius operis perfectione, accedet status clara visionis; de quo, in hac vita sublimiores scholasticos dicere, at in futura vita, Beatos profundissimè frui, sinemus, hac breuitate, & quo ad fieri potuit ordinata summa: (statuum diuersitatem, pro vt ad perfectionem, & decorem Ecclesie Dei pertinet) exposuisse, contenti: cum verò mystica, vtpotè occulta, præ nimia sui subtilitate vix dici, & ab inexpertis vix credi, possint; consequenter dicendum erit,

*Quale iudicium possint ferre Scholastici, de
statibus modi operandi superna-
turaliter.*

ARTICVLVS QVARTVS.

Quidam audaculo ingenij pruritu, in iam enumeratos supernaturales status, diuinissimaque mysticorum scriptorum documenta, immatura eruditate nonnunquam exanderunt; turpiter, quod primo quidem scire oportuisset, ignorantes, paucissima à Catholicis fuisse conscripta, quæ pia interpretatione defœcato animo, non sint quam maximè salubria. Vnde etiam [in Theologia mystica b multa
repe-

a Dec. 9. b Sande. Theol. Myst præfat. ad lect.